

1. Bla - ze ne - hod - né - mu, hřích svou vlá - du
 člo - vě - ku hří - šné - mu Bůh zlým ne - od -
 ztrá - cí, Bla - ze hle - da - jí - cím,
 - plá - cí.
 Bůh před pá - dem chrá - ní, k li - dem
 vo - la - jí - cím slí - to - stí se sklá - ní.

2. Noc i den mne svírá hrůzou marných cílů, / milosti se
 vzpírám, strach mi vzal mou sílu. / S nadějí, co zbývá, chci jít
 k Pánu svému, / vše, co dřív jsem skrýval, nést milostivému.

3. Bůh slyšel můj nárek, zná hlas zoufalého, / světlem svojí
 tváře odvrací od zlého. / Útočištěm stal se, úzkost ze mne
 smývá, / zvěští o své spáse v trápeních těšívá.

4. Proto v časech temných svárů lží a práva / volání všech
 věrných znít ať nepřestává. / Zloba neublíží, zkázy žár
 nespálí. / Pán chce nést, co tíží, kámen v nás odvalí:

5. „S moudrostí a péčí dám ti znát, kam kráčíš, / pochopit,
 co léčí, nač ti síly stačí. / Nesluž jen svým vášním, zvíře
 k nezkrocení, / budeš lidem zvláštním, vírou proměněným.“

6. Radujte se, přímí, jásej, spravedliví, / Bůh s věrnými
 svými dál činí své divy. / Žít jen z vlastní síly zbývá
 svévolníkům, / těm, kdo milost sdílí, Pán dal píseň děků.

T: Miloslav Esterle

M: Písně duchovní evanjelistské, 1564